



Lạc Đường (14)

Đào Hiếu

Ngày xưa, tôi thường nghĩ: làm người thì phải có lý tưởng, phải tin vào một cái gì đó và phải biết ước mơ....

Hàng triệu thanh niên cũng nghĩ như tôi vậy. Nhưng thật tội nghiệp cho thế hệ thanh niên ngày nay khi những điều tốt đẹp đã tàn héo, khi lịch sử tự chứng minh rằng lý tưởng chỉ là

cái mớ giẻ rách.

Lịch sử tự vạch mặt chỉ tên mình là bọn đầu trộm đuôi cướp, tự vạch áo cho người xem cái lưng ghẻ lở bốc mùi của mình. Và hiện nay cái mùi ấy là mùi đặc trưng của thế giới. Từ Hoa Kỳ đến Iraq, Palestine, Israel, từ Anh đến Pakistan, Myanma, Thái Lan, Philippines, Việt Nam... Chưa bao giờ nhân loại hỗn loạn, phức tạp, điên đảo và nhảm nhí như thời đại này. Nhưng có lẽ chỉ có chừng một phần ba nhân loại người thấy cái mùi khăm khăm ấy, chính vì thế mà những người hành nghề chính trị trên khắp thế giới mới phát tài phát lộc. Mặt hàng kinh doanh của họ là sự dối trá, lừa bịp. Và khách hàng của họ là hàng tỷ người hiền lành, tốt bụng nhưng nhẹ dạ cả tin trên khắp mặt đất, từ Somalie cho tới Hiệp Chúng Quốc Hoa Kỳ.

Tôi muốn gào khóc, quỳ lạy van xin cái khối nhân loại đồ sộ và tội nghiệp này rằng hãy dừng lại. Dừng tin ai, đừng trung thành với ai, đừng hy sinh vì cái gì cả. Rằng cả lũ chúng ta đang bị lừa. Mọi người phải ý thức rằng mình chỉ là một cá nhân rất nhỏ bé, vô cùng yếu đuối vô cùng mong manh trước các thế lực khủng khiếp đang ngự trị trên hành tinh này. Rằng mình không làm gì được chúng đâu. Rằng mình phải cam chịu. Phải sống chung với chúng. Phải làm tôi tớ cho chúng cũng giống như hàng ngàn năm qua, tổ tiên chúng ta cũng đã làm tôi tớ cho chúng. *Đó là số phận đã được an bài. Không có cuộc cách mạng nào thay đổi được số phận đó. Và hơn thế nữa, đó không chỉ là số phận mà còn là quy luật tất yếu, vĩnh cửu và bất biến của xã hội loài người.*

Khi nghe tôi trình bày những tư tưởng này Dã Nhân neho mắt nhìn tôi một cách chế diễu. Ông ta nói:

- Người đã biết rằng đó là quy luật, là tình thế không thể đảo ngược được sao còn than thở? Như thế có khác nào người than thở tại sao hết mùa Xuân lại tới mùa Hạ, hết mùa Thu lại tới mùa Đông? Người hãy nhìn ngoài phố kia. Người ta vẫn đi lại, vẫn nói cười. Người ta vẫn sống, vẫn yêu nhau, vẫn ghét nhau, vẫn nhớ nhung nhau... Và trên khắp thế giới mọi người đều như thế. Dù họ biết hay không biết rằng mình đang bị móc túi đang bị lừa đảo thì họ vẫn sống, thậm chí có người vẫn rất hạnh phúc.

Tôi rất ghét cái kiểu neho mắt chế diễu của Dã Nhân nên cãi lại quyết liệt:

- Nhưng ở những nước chậm tiến, số người bất hạnh nhiều hơn bội phần. Hàng tỷ người sống dưới mức nghèo khổ. Hàng tỷ người sống như súc vật. Đó là vì họ không biết mình đang bị móc túi, đang bị lừa đảo. Và không một ai giúp họ biết được điều đó cả. Những người chết đói ở Cônggô không hề biết rằng ông tổng thống Mobutu đã ăn cướp của họ 80 tỷ đô la. Những đám dân đen cùng khổ trong những khu ổ chuột ở Jakarta, những người nông phu chân lấm tay bùn ở Philippines không hề biết rằng những vĩ nhân của họ là Suharto, Ferdinand Marcos đã phồng tay trên của họ hàng trăm tỷ đô la. Đó là chưa kể Campuchia, Myanma, Việt Nam.... Những đám dân cùng khổ ấy họ vẫn sống, vẫn ăn, vẫn thở, thậm chí vẫn yêu nhau, vẫn sinh con đẻ cái... nhưng thầy có thể đứng đứng trước những bất công như vậy không?
- Dừng đừng hay không dừng đừng thì cũng chẳng làm được gì. *Giả dụ như người là một siêu nhân có thể trong một đêm lật đổ được chính quyền và đứng ra cầm quyền, lập một chính phủ mới, một nhà nước mới. Rồi chuyện gì sẽ xảy ra? Lại vẫn lừa đảo, tham nhũng, ăn cắp, nói dối... Vì sao? Vì đó là bản chất của mọi nhà nước. Kể cả nước Mỹ.*

Nước mỹ giàu sang, tươi đẹp và văn minh nhất thế giới. Điều đó ai cũng công nhận. Họ chăm sóc nhân dân họ chu đáo, họ chăm sóc cả những người nhập cư, những dân tỵ nạn... và chăm sóc cả thú cưng, cả động vật hoang dã, chăm sóc cả môi trường sống. Nhưng nước mỹ có một thứ khủng khiếp mà không nước nào trên mặt đất này sánh kịp: đó là kỹ nghệ chế tạo vũ khí. Kỹ nghệ này có liên quan máu thịt với kỹ nghệ chiến tranh và khai thác dầu mỏ. Đó là cội nguồn của chính sách đối ngoại lạnh lùng và tàn nhẫn, gây ra những thảm họa khủng khiếp cho nhân loại. Bạn không tin sao? Vậy thì hãy xem bộ phim này:

Tên phim: FAHRENHEIT 9/11.

Thể loại: phim tài liệu.

Đạo diễn: Michael Moore.

Giải thưởng: Cành Cọ Vàng tại Liên hoan Phim Cannes (Pháp) năm 2004.

Diễn tiến các trường đoạn chính của phim như sau: Đài truyền hình Mỹ tuyên bố Gore đã vượt qua Bush về số phiếu bầu. Chỉ còn lại bang Florida là chưa kiểm phiếu nhưng chính Florida là bang ủng hộ Gore nên chắc chắn là Gore sẽ đắc cử Tổng Thống Hoa Kỳ. Nhưng sau đó thì người ta tuyên bố Bush thắng cử. Điều này chứng tỏ rằng bầu cử ở Mỹ chỉ là chuyện hình thức, thực ra các tổng thống đều đã được các tập đoàn tư bản quyết định sẵn từ trước rồi.

Dã Nhân bình luận thêm trong lúc xem phim:

- Trên thực tế, những tập đoàn tư bản Mỹ không chỉ quyết định ai sẽ là tổng thống mà còn có quyền giết bất cứ tổng thống nào không vâng lời họ. Đó là trường hợp tổng thống Kennedy bị ám sát ngày 22 tháng 11 năm 1963 tại Dalas, sau đó, vào ngày 6/6/1968 em trai ông là Robert Kennedy khi đang vận động tranh cử tổng thống cũng bị bắn chết tại Los Angeles vì “người ta” thấy rõ rằng ông này rất có khả năng đắc cử.

Xem phim tiếp: Trước khi làm tổng thống, Bush từng là sĩ quan cận vệ. Lúc ấy ông ta có một người bạn thân là James Bath là sĩ quan cùng đơn vị. Về sau này, gia đình Bin Laden thuê James Bath làm quản lý tài chính cho các công ty của họ tại Hoa Kỳ. James Bath đã bí mật giúp đỡ tài chính cho Bush trong suốt quá trình hoạt động chính trị và tranh cử. Chính vì thế mà sau khi đắc cử tổng thống, Bush cho người dùng bút đen xóa những chứng cứ về mối quan hệ giữa ông với James Bath. (Những chỗ tẩy xóa này được chiếu trên màn ảnh). Khi Bin Laden cho máy bay đâm vào hai tòa nhà WTC tại New York thì tổng thống Bush đang viếng thăm một trường mẫu giáo và đang ngồi nghe một học sinh kể chuyện cổ tích. lát sau cận vệ vào báo chiếc máy bay thứ hai đâm vào tòa nhà thứ hai. Bush chỉ nhú mày và lại tiếp tục nghe, như thể là ông ta đã biết trước những việc đó. Ngày 13/9 tức là hai ngày sau vụ tấn công, tổng thống Bush đến tòa đại sứ Saudi Arabia (quê hương của Bin Laden) ăn cơm trưa với ông đại sứ. Lời bình luận trong phim nói rằng: *“Bush đến để trấn an ông đại sứ rằng chúng tôi đã thu xếp mọi thứ, ông đại sứ cứ yên tâm.”* Ngày hôm sau vụ tấn công, tất cả các phi trường tại Mỹ đều bị đóng cửa và các máy bay đều bị cấm cất cánh. Nhưng vẫn có 12 chiếc máy bay chở toàn bộ gia đình Bin Laden rời khỏi nước Mỹ. Lời bình luận trong phim: *“Cuộc di tản này nhằm tránh cho gia đình Bin Laden khỏi bị FBI thẩm vấn. Cùng lúc, tại Saudi Arabia, gia đình những kẻ khủng bố trong vụ 11 tháng 9 cũng được chính quyền bảo vệ, không cho tiếp xúc với báo chí.”*

- Gia đình Bin Laden đã đầu tư 860 tỷ USD vào công nghệ chế tạo vũ khí tại Mỹ, bằng 7% nền kinh tế Mỹ.
- Bush ngăn cản quốc hội điều tra về vụ 11/9 và lập một ủy ban điều tra riêng.
- Gia đình Bush ngoài dầu hỏa còn đầu tư vào công nghệ chế tạo vũ khí hiện đại với công ty mang tên Carlyde.
- Một bà mẹ có con trai chết tại Iraq nói: *Hàng ngày chúng ta phải đối mặt với sự ngu dốt.*
- Một đoạn phim dài chừng một phút chiếu cảnh ca sĩ Britney Speare ủng hộ tổng thống Bush. Việc này chứng tỏ vẫn còn rất nhiều người không biết rằng thế giới đang bốc mùi.
- Phần lớn những lính Mỹ bị đưa sang chiến trường Iraq và Afghanistan đều là con em nhà lao động nghèo, thất nghiệp, nhất là người da màu. Một đoạn phim ghi lại hình ảnh và lời nói của các thanh niên Mỹ khi tiếp xúc với những người đi tuyển mộ lính. Họ là những người thất nghiệp và không còn sự chọn lựa nào khác ngoài chiến trường Iraq và Afghanistan.
- Đạo diễn Michael Moore đích thân đến trước cửa thượng viện Hoa Kỳ để phỏng vấn các thượng nghị sĩ. Tất cả các vị này không ai có con em đi chiến đấu tại Iraq. Một số thượng nghị sĩ chạy trốn khỏi cuộc phỏng vấn.

Dã Nhân bình luận trong lúc xem phim:

- Sản xuất vũ khí và dầu mỏ là hai nền công nghiệp hàng đầu của Mỹ. Giới tài phiệt Mỹ trở nên giàu có nhờ vào 2 nền công nghiệp khổng lồ này. Vì thế họ phải mở các cuộc chiến tranh để chiếm lấy các mỏ dầu và bán vũ khí.
- Vũ khí được bán cho chính phủ Mỹ.
- Chính phủ Mỹ dùng tiền của ngân sách, tức là tiền thuế của nhân dân để mua vũ khí.
- Vậy thì ai hưởng lợi? Trả lời: Các công ty chế tạo vũ khí hưởng lợi, các quan chức chính phủ hưởng lợi từ “huê hồng” khi ký các hợp đồng mua bán vũ khí hàng trăm tỷ đô la.

- Ai bị thiệt hại? Trả lời: Nhân dân Mỹ bị thiệt hại vì tiền đóng thuế của họ bị chảy vào túi một nhóm người. Vì con em của họ phải chết cho các hợp đồng mua bán vũ khí ấy.
- Có ai bị thiệt hại nữa không? Trả lời: Có. Đó là nhân dân Việt Nam, nhân dân Iraq, nhân dân Afghanistan. Họ đã phải chịu cảnh tan thương chết chóc vì chiến tranh.
- Và còn một sự thật hết sức quan trọng nữa là: Trong bất cứ cuộc chiến tranh nào mà chính phủ Mỹ tiến hành, nước Mỹ có thể thắng hoặc thua nhưng các công ty chế tạo vũ khí của Mỹ và các quan chức chính phủ có liên quan thì luôn luôn thắng vì mục tiêu của họ là bán được hàng còn chiến cuộc kết thúc thế nào không quan trọng. Đôi khi họ còn muốn kéo dài chiến tranh để tiêu thụ được nhiều vũ khí hơn.

Tôi thấy Dã Nhân đang trở tài hùng biện nên muốn chọc tức ông ta một chút. Tôi nói:

- Một bộ phim vạch trần những sự thật ghê gớm như vậy mà chính phủ Mỹ vẫn cho ra đời chứng tỏ nước Mỹ cũng rất tôn trọng dân chủ chứ?

Dã Nhân quay nhìn tôi như nhìn một con quái vật:

- Ái chà chà! Người làm ta ngạc nhiên đấy. Thế mà lâu nay ta vẫn tưởng người là một thằng thông minh. Người không thấy là toàn bộ nội dung phim nhằm chứng minh rằng nhân dân Mỹ đã bị lừa à? Bầu cử cũng lừa mà chiến tranh cũng lừa. Vậy thì tại sao nó cho công bố phim này? Vì nó quá mạnh. Nó đêch sợ dư luận. Nó ngồi xồm trên dư luận mà ỉa. Tổng thống của nó mà nó còn giết cả ba bốn ông đủ thấy nó mạnh cỡ nào, nó coi thường dư luận cỡ nào. Và sau khi phim này được công bố và nhận giải thưởng Cannes thì Tổng thống Bush vẫn tái đắc cử nhiệm kỳ 2. Vì sao? Vì kết quả bầu cử đã được quyết định sẵn rồi. Bây giờ thì người đã hiểu chưa?
- Bạch thầy, con hiểu.

ĐÀO HIẾU